

A reveure!

per

S. VIVANCOS

N els vells i bons temps del Sindicat, quan vivia tranquil·lament lliure de perills i preocupacions per greus conflictes interns i problemes externs; quan la tasca que desenrotllava el Sindicat era tot tasca d'expansió, era, en fi, bona feina; era freqüent que, per facilitar l'organització per fer propaganda mutualista, per posar-se en major contacte amb els nostres volguts companys forans, es fessin visites comarcals en les quals els dirigents del Sindicat o els companys per ells delegats, eren portadors de la salutació fraternal que del cor de la ciutat anava a muntanya, ensems que havien de recollir els anhels i els neguits dels companys que dels poblets, les villetes i les ciutats de la "Terra" corrien a rebre'ls amb l'alegria de les festes més grans.

Eren aquelles, ja llunyanes, visites comarcals, a manera d'uns "aplec" en què els nostres fidels romeus, salvant llargues distàncies, que sempre l'amor escurça, corrien amb el cor i la cara enduïmentjada a honorar i festejar aquell "Sant" que tots portem dintre l'ermita del cor nostre, que, encara que molt petita, l'aixopluga amb el més gran afecte, com si amb això volgués posar-lo a cobert d'escomeses i de males voluntats.

No és possible, en les actuals hores, que són més de meditació, de reconfortament i de propòsits, de sostreure's al record, dolç i trist a la vegada, d'aquelles excursions tan esperades, per tal com eren secundes i plenes d'agradables impressions.

Si n'eren, de secundes? Recordem tan sols de quina manca ploïen les inscripcions a la Mutual, com per les explicacions i aclariments verbals s'esvaïen dubtes i s'omplien els julls en mig del més gran entusiasme. Com alhora s'arranjaven els conflictes entre companys, com es resolien problemes de delimitació de partits... com, en fi, portaven, com a lògica conseqüència, la visita amb què ens corresponien sovint els amics rurals per continuar conreant aquelles amistats que havien estat segellades allí on el vent bufa més pur i el sol més esplendorosament clar escalfa fins al fons del cor.

I és que, a més de la bona feina sindical que això representava, a més de l'avenç que sempre era per a la Mutual, era un bell esplai aquell dia, que era de festa perquè era d'amor i bona companyonia amb l'amic forà, l'amic absent que retrobem unit a nosaltres pels mateixos llaços d'afecte a la col·lectivitat i a la professió, és a dir, al Sindicat. Per això he dit que aquelles antigues visites comarcals eren, ensems que secundes, plenes d'agradables emocions. Perquè el company forà és per a nosaltres, per això mateix que està absent i allunyat, més benivolgut i més enyorat; i, per això mateix que viu més en contacte amb la Natura, més a prop del cel i més damunt la terra i sota el sol, els seus afectes són més purs i més duradors, i per això és més un amic i és més de la "Terra" i més del Sindicat; i el Sindicat té en els seus afiliats forans el més ferm puntal i la més gran seguretat de persistència i bona obra.

És per això que és plaent de trobar en una avinentesa ben secundada, l'amic més estimat, que d'una en altra assemblea tenim al costat, però no veiem; treballa amb nosaltres, i moltes vegades per nosaltres; però, allunyat per les sagrades obligacions que ens imposa la nostra professió, sense altra comunicació que el BUTLLETÍ, si un acte extraordinari no ens hi relaciona casualment.